

Mijn Interrail Global ervaringen

Met meer als een jaar vertraging heb ik tussen 23 augustus en 16 september dan toch gebruikgemaakt van mijn 2de prijs voor OlyFran 2009, een Interrail Global Pass. Jammer genoeg had ik niet heel erg veel tijd om er optimaal gebruik van te maken, maar hij heeft wel bijgedragen tot een van mijn grootste dromen.

Vrijdagmorgen 10 september, 5.30u. Anderhalf uur vroeger dan gewoonlijk ging mijn wekker, veel te pijnlijk natuurlijk. Veel tijd om te blijven liggen had ik niet. Dankzij mijn Interrail Ticket had ik een goedkoper Eurostarticket richting kunnen bemachtigen. Jammer voor mij vertrok die wel om 7.59u in het Brusselse Zuid-Station. Haasten dus. Eerste trein richting Brussel, om 6.12, Kinder Bueno kopen voor ontbijt en niet te vergeten, ponden kopen. Die zouden nog van pas komen.

Spannend. Mijn tweede keer in London, maar wel mijn eerste keer met de Eurostar. Eerlijk? Geweldig zo'n trein, zeker voor herhaling vatbaar. Voor ik het goed en wel besepte zat ik al onder het kanaal, op weg naar onze Engelse burens. Stom van de dikke grijze ochtendwolken, het landschap was best mooi. Meer geluk op de terugweg misschien...

8.54u: een dikke Engelse 'Officer' checkt mijn indentiteitskaart en knikt. Yes, I made it. Mijn vaste ritueel in een grootstad? Ontbijt in de Starbucks, natuurlijk. Koffietje, krantje, Tubemap (voor de Londense Underground) en wachten. Mijn vroegere klasgenoot Jeroen had jammer genoeg geen plaats meer op mijn Eurostar. Gelukkig komt de volgende aan om 9.26, zo heb ik een uurtje vrij in London St. Pancras.

Rond 9.30u stapt Jeroen door de 'Arrivals'-deur. Voor de veiligheid had ik snel 'JEROEN T.' op een papier gekrabbeld. Overbodig, zo bleek. Tijd voor een bezoekje aan London. Op de planning? Hard Rock Café. "Hard Rock Café?", zullen sommigen denken. Ja, Hard Rock Café. Ik ben een officieel lid van die keten, en ga overal waar ik in de buurt kom op zoek naar HRC. Veel meer tijd hadden we trouwens niet, we hadden namelijk een afspraak.

De nacht zouden we gaan doorbrengen bij mijn neef die in London woont, en die verwachtte ons rond 14u. Dus, een uitgebreide lunch in het Hard Rock Café, gevolgd door een verplaatsing door London. Bus en Underground, als twee habitués zijn Jeroen en ik bij mijn neef geraakt. Zo simpel... Daar kunnen de openbare vervoersmaatschappijen in België van leren, hoor. 24h service, die bussen rijden daar gewoon aan een stuk door. Op de spitsuren is er zelfs een bus elke 5 minuten! Bij mijn neef snel verfrissen, zakjes afzetten en weer weg. De volgende afspraak, het doel van mijn tweedaagse, is om 16u, weeral aan de andere kant van London.

De meeste lezers van dit verslag zullen mij waarschijnlijk nu zot verklaren. Ik ga twee dagen naar London voor het Hard Rock Café te bekijken... Of toch niet. Victoria Line van Vauxhall naar Green Park, in Green Park overstappen op de Jubilee Line. Eindhalte? Wembley Central Station. Na twee keer te missen in België (Sportpaleis & Rock Werchter), moest het er voor mij als die-hard fan toch is van komen, zeker? En wat is er voor iemand als mij mooier dan zijn favoriete band zien optreden in de grootste concerthal van London? Met 90.000 zitjes is het Wembley National Stadium naar mijn mening de mooiste plaats voor een concert in London. En wil het toch wel niet treffen dat daar vanavond MUSE kwam spelen?

6 (ZES!) roltrappen omhoog, 2 screenings, een ticketcontrole en een drankstandje later (Ja, daar krijg je dorst van!), konden we dan eindelijk gaan zitten. Toegegeven, we zaten vrij hoog en ver van het podium, maar het zicht was on-beschrijf-lijk. Ondertussen was het 16.30h.

17.15u: het voorprogramma... The White Rabbits, The Big Pink (speelden met grote roze instrumenten, best grappig) en Lily Allen... In de tussentijd een bakje 'Original Fish&Chips', ook een must bij een bezoek aan Engeland.

Om 20.30 was het dan – EINDELIJK – zo ver. Een sirene weerklonk en heel het publiek, zo'n 75 000 mensen sterk, barstte zo waar uit. Onder luid geschreeuw gingen de snelste tweeënhalve uur van mijn leven van start. Mensen vragen mij vaak hoe ik het concert vond, wel. Ik kan het niet echt omschrijven. Hoewel ik ver van het podium verwijderd was, bleef het voor mij een geweldige kick. *Uprising*, *Supermassive Black Hole*, *New Born* en voor mij kon de avond al niet meer stuk. Zelfs een stukje Drum and Bass met hun instrumenten, niets leek MUSE die avond te veel. Afsluiten deden ze met mijn persoonlijke favoriet en waarschijnlijk ook hun meest gekende nummer, *Knights of Cydonia*. Ik dacht dat het concert indrukwekkend was, tot ik de uittocht moest aanschouwen. 75 000 mensen op een rechte weg naar de Underground. Best even slikken, zo'n mooi panorama. Zigzag, hier een gat, daar een opening. Ik denk dat Jeroen en ik een van de snelste tijden massaloop ooit hebben afgelegd. Onder de grond, boven de grond, bus op, en naar huis.

Thuisgekomen was het nog maar 1u. Jammer maar helaas, in Engeland zijn we niet oud genoeg voor een feestje. In ons bed dan maar. 's Morgens een Engels ontbijt, en om 11u weer samen de Eurostar op. Natuurlijk niet zonder Starbucks Coffee!

Conclusie? Hoewel ik mijn Interrail niet optimaal benut heb, heb ik hem toch dankbaar gebruikt voor mijn beste London Visit ooit. Ik vraag me af wanneer er nog is zo'n optreden plaats vind. Misschien Kings of Leon? (;